

TISZTÁS

AZ ERDÉLYT JÁRÓK KÖZHASZNÚ EGYESÜLET NEGYEDÉVES FOLYÓIRATA

V. ÉVFOLYAM 4. SZÁM 2015. DECEMBER

Az anyanyelv keresztje

Mérföldkő az egyesület életében Kiss Székely Zoltán Az anyanyelv keresztje című verses kötete, mely 2015. novemberében jelent meg, az EJKE első saját kiadású könyveként. Sikerült magasra tenni a léceket. Mi volt előzmény?

2012-ben első önálló pályázatunkat hirdettük meg, az Erdély című verspályázat keretében, a pályázatot az 1002-es (sajnos nem volt ezer pályázó...) azonosító számú vers nyerte, mely a Panaszos énekem Agropolis-ért címet viselte. A verset olvasva éreztük, hogy itt még más kincseknek is kell lennie és érdemes lesz kicsit kutakodni. Aztán előbújt a vers mögött megbúvó Ember és begigazolódott a sejtésünk. A KSZZ-versek, ahogy azt – a kötet szerkesztése alatt eltávozott – Turcsány Péter írja, letisztult óborként lepik meg olvasó-

it. Nagyszerű költővel állunk szemben, aki az élet sok területén bizonyított. Nézzenek utána, olvassák ezt a Marosvásárhelyért, Erdélyért rajongó szerzőt. 2016. szeptemberében, az V. Debreceni Székely Napon, a cívis városban is bemutatjuk a könyvet.

Kiss Székely Zoltán Bolyai című verse a 7. oldalon olvasható.

A tartalomból:

Nyárádmentén	2
Kopjafa-avatás	4
Őrtüzek székely ormokon	6
IV. Debreceni Székely Nap	8
Zengő Anyanyelvünk	1

Kiss Székely Zoltán

Az anyanyelv
keresztje

2015.

FELSŐ-NYÁRÁDMENTI BARANGOLÁSUNK ALKALMÁVAL TANSZEREKET ÉS MŰSEKÖNYVEKET VITTÜNK A DÉVAI SZENT FERENC ALAPÍTVÁNY ÁLTAL MŰKÖDTETETT SZENT IMRE NAPKÖZSOTTHONBA. JÓL ÉREZTÜK MAGUNKAT ÉS JÓT BESZÉLGETTÜNK AZ OTTHON VEZETŐJÉVEL, NYULAS ARANKÁVAL.

MIKHÁZÁRA IS ÉRDEMES ELJÖNNIE AZ ERRE JÁRÓNAK. ITT TALÁLJA A HÍRES CSÜRSZÍNHÁZAT, FELKERESHETI A SZÉLLYES SÁNDOR ÉS A KACSO SÁNDOR EMLÉKHÁZAT, BETÉRHET A NAGYON SZÉP KATOLIKUS TEMPLOMBA (AKÁR MÉG EGY KERESZTELTŐT IS MEGNÉZHET, MINT AZT MI TETTÜK), MEGLESHETI A RÓMAI-KORI ÁSATÁSOKAT, ESTLEG VISSZATÉRHET A RÓMAI FESZTIVÁLRA ÉS MIELŐTT NEKIVÁGNA A BEKECSNEK BETÉRHET EGY JÓÍZÚ BESZÉLGETÉSRE A RENESZÁNSZ PANZÓBA.

Pap Gy. László: Hálaadás helye

- kopjafa avató beszéd -

Hálaadás hallatszik onnan és örömek szava. Megsokasítom őket, és nem fogyatkoznak meg; megdicsőítem őket, és nem szégyenülnek meg.

Jer 30,19

Kedves Ünneplő Testvéreim!

Öröm és boldogság, hogy végre a debreceni unitáriusoknak is van egy kegyeleti helye, ahová hálaadással, örömmel, kéréssel, imával és, ha arra is sor kerül, akkor könnyel állhat meg az életben vándorló atyafi. Sokan azt hangsúlyozzák, hogy már elégük van abból, hogy úton-útfélen kopjafát avatnak, de hát nekünk ez az első és egyedüli, sőt, imádságos lelkületűekként, Isten-keresőkként hiányoltuk már régóta ezt a kegyeleti helyet.

Az egyház-község és az EJKE egyesület összefogásából megszületett ez a kopjafa, ahonnan most már hallatszik a hálaadás és az öröm szava. Azzal biztat Isten, hogy megsokasít bennünket és soha meg nem szégyenülünk. Ehhez viszont nekünk is hozzá kell adnunk egyéni lelkesedésünket, hitünket, reménységünket. Arra kér

Pál apostol szüntelen bennünket is – éljünk bárhol a világban –, hogy legyünk kitartóak és éberek az imádkozásban és a hálaadásban (Kol 4,2). Elsősorban ez lesz a megtartónk azokban a nehéz időszakokban, amikor alig szavaznak nekünk túlélést, nemhogy támogassanak önrendelkező szándékainkban.

Kedves Testvéreim!

Néhány gondolatban felhívom szíves figyelmeteket arra, amit a későbbiekben, a jövőben jelenteni fog ez a kopjafa nekünk, akik állí-

tottuk és azoknak, akik elhelyezik majd mellette virágjaikat, vagy hálaadással gondolnak az előttük járókra, élőkre. Először is nemes szándék vezette a kezdeményezőket, hogy az unitárius közösség is hozzájáruljon a **székely jövő** gondolatának elmélyítéséhez, későbbi rendezvényinkkel pedig hangsúlyosan támogassuk minden nemes törekvésében azokat, akik szülőföldjükön maradván kívánják megélni teljes szabadságukat.

Hamarosan négy szimbólumot láthatnak a székely kopjafán,

melyekről csak röviden tesztek említést, hiszen gondolataink, értelmezéseink szabadon szárnyalhatnak és szinte a végtelenbe szaladnak. Az első, fontos jelkép a **Nap**. Sok templomtorony falán található, melyet székely őseink is előszeretettel jelenítettek meg, s így mi is szívesen fogadjuk a napfényt, melybe tudjuk, hogy nem jó nézni, de csak attól várhatjuk az életet.

A második jelképben, a székely **keresztben**, vagy akár buzogányban büszkeség és bátorság is belefér. Nem kell másról beszélnem, csak arról, hogy sokan büszkék vagyunk székely származásunkra és arra is, hogy szót fogadtunk egy hívás-

nak, miszerint úgy ítéltük meg évekkel ezelőtt, hogy szükség van itt ránk. És szólhatok egyfajta merész-ségről is, mely jellemezte őseinket, akik életükkel védték mindenütt a magyar föld ország-határát.

A **tulipán** komoly figyelmeztető! A nő, az édesanya, a megmaradás jelképe. Most hadd ne menjek bele abba a fejtegetésbe, hogy a székely nő miben élte és élheti ki szerepét. Ne én határozzam meg, hogy milyen felelősség terheli. A székely nők vállalták és ezután is vállalni fogják a teremtésnek nagyobb részét. Vagyis Isten segítségével és áldásával megszülik a leányokat és fiaikat, akikért ma és az elkövetkezendőben imádkozunk és akikről hisszük, hogy ők lesznek a változottság életünkben és ugyanakkor ők jelentik a megmaradást, vagyis a változatlanságot.

Végül, de nem utolsó sorban, legfelül látható a világmindenséget jelképező gömb, ami templomunk

nem létező tornyára is kerülhetne. Ebben a teremtet világban hálát adunk Istennek, hogy a székely nemzetnek is helyet adott, megköszönjük, hogy ma itt is lehet egy emlékhelyünk, ahol fejet hajthatunk, emlékezhetünk, és unitáriusként újra kiálthatjuk a világba, amit 1568-ban hangsúlyoztak először, hogy mindenki azt a vallást gyakorolja, mely felfogásával a legjobban meg egyezik, hiszen a **hit Isten aján-déka**.

Ne feledjétek, szeretett **Testvéreim**, hogy a mai naptól kezdve a Hatvan u. 24 szám alatt, e kopjafa mellett állandóan **hálaadás hallatszik és örömmel szava**. Legyen áldott a szándék, mely emeltette ezt az emlékfát, legyen áldott mindenki, aki melléje tér, hogy fejet hajtson és nem utolsó sorban legyen áldott minden székely és fajtáját szerető magyar. Ámen.

Debrecen,

2015. szeptember 5.

„Italozás közben megkérdezte, hogy micsoda szerzet vagyok, és merre laknak a magyarok. A falon gyűrött, mocskos térképet láttam, rajta volt Európa és Afrika egyvégteben. Kis pontra mutattam, és ahogy odaért az ujjam az apró foltocskára, egyszerre meglódultak bennem a vágyak és gondolatok. A gépkocsivezető úgy találta, hogy igen kicsik vagyunk a térképen, s rajtam kitért a szomorúság. Hogy meggyőzzem fekete barátomat tévedéséről, Kossuth Lajosról és Rákócziról kezdtém beszélni, harcaikról, száműzetésükről, idegenben bekövetkezett halálukról. Nagy szónoklatokat vágtam ki, s bár érzelmeim súlya alatt gyöngye francia nyelvtudásom szinte összeroppant, Puk úr a nedves kis kocsmaszobában csodálkozva hegyezte fülét, nehogy egy szót is elszalasszon két kiváló őszám életrajzából.”

Karácsony Benő

- Napos oldal

ŐRTÜZEK SZÉKELY ORMOKON—DOLOGIDŐ

A menekültáradat ismételten rávilágított az Unió két(?)arcúságára, álszentségére és következetlenségére.

Ameddig az őshonos nemzeti kisebbségek, s így a székelyek, közösségi jogainak szabályozását belügyi hatáskörként kezeli, addig a migránsválság megoldását abban látja sok mértékadó európai politikus és véleményformáló, hogy minden uniós tagállamot, így hazánkat is, belevonva a játékba, fogadjuk, telepítsük le az üldözötteket(?) ilyen, vagy olyan szisztéma szerint kitalált, persze arányos (!), igazságos(!), humanista(!) keretek között.

Nos... tisztelt urak, akik a világ dolgait igazítjátok! Nem látjátok, hogy mennyi probléma van és lesz ezzel, hogy milyen jövőbe rángatjátok be gyermekeinket? Atya ég! Jóságos Isten! Mennyei Atyám! Kit üldöznek, ki üldöz, mi a minimálisan járó juttatás, mihez kez-

dünk az iszonyatos kulturális különbségekkel, mihez az európainál jóval nagyobb népszaporulattal, mihez a végtelennek látszó utánpótlással, mit csinálunk, ha megindulnak a klímabevándorlók, ha felkerekedik Fekete-Afrika? Ki felel meg ezekre és kinek a feleletét szentesítjük?!

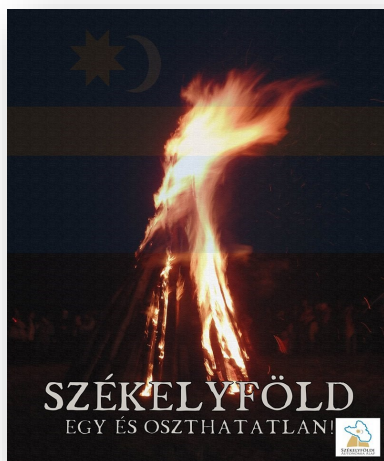
Mennyi a kérdés, melyekre leginkább újabb kérdésekkel lehet felelgetni. Ki is gyarmatosított, ki rabolt és uraskodott az érintett országokban? Ki lövöldöz arra felé jó ideje, hogy embertelen diktátorokat és csodafegyverekkel rendelkező hadseregeket söpörjön el? Ki bolygatja, bátorítja a vallás(ok) szélsőségeit, akiknek amúgy sem kell sok gyorsító?!

No, de ameddig Európa bölcsei tanakodnak, a magyarság erkölcsi, nemzeti tartása tovább erodálódik.

Harapdáljuk egymás torkát is, mintha nem lenne éppen elég vi-csorgó száj körülöt-tünk. Magyarok! Ne dobjuk senkinek oda ezt a csodaszép országot, ezt a gyönyörű kultúrát, mindenki harcolja meg a maga har-cát és vívja ki a saját békéjét!

Székely magyarok! Dologidő van! Szírek, afgánok, irakiak ide vagy oda október 24-én a világ tudtára adtuk, hogy mit gondolunk Székelyföldről, hol húzódnak a határai, mitől vagyunk mi székelyek és milyen muníciónk van a holnapok emelt fővel való megéléséhez. A munka nehéz és verejtékes, hitünket, méltóságunkat nem szabad elveszítsük, tudjuk, hogy mi a miénk s ahhoz foggal, körömmel, ész-szel és tudattal ragaszkodjunk!

-CSA-

Kiss Székely Zoltán Bolyai

(euklidészhez)

kék nyakék az ég
szóörvény a nap
azért nővök melléd
hogyan megtagadjalak

(tentamen)

számok szaharája
térmetani világ
csillagok csöppennek π álmain át
marosmenti fagyban csak a kövek ébrek
harang mélye dobban ezernyi fényévnék

s ahol az időben még minden érthető
háromszög szögei
hegyesednek elő
(csapda)

hiperbola átka
félkörívnyi lényeg
paralelláim közt
befalazva élek

szikár szükség kötöz
origóm elhagyott
nem-értőkkel szemben
hogyan küzdjek holnapot

(appendix)

fénytángensek ingnak
és a kör már nem kör
tudni kéne mindent tanulni de kitől

hamis amit tudtunk új terekbe látok
axiómád felett látom a világot

testtelen időben - mert megtagadtalak -
korlátatlan térről
álmodik a tudat

(a lázadás ára)

végtelenbe kapok
- az éter megvakít
de teremtem nektek
világom tárgyait

Beszámoló a IV. Debreceni Székely Napról

"Az autonómia rajtad is múlik!" mottóval vágtunk bele az idei Székely Nap szervezésébe. A munka sok volt, a munka az autonómia környékén is sok és akik félnek, gyávák, lusták vagy teszetoszák, azok nem sokat fognak tudni segíteni.

A közösségi gondolat kevés emberben dolgozik, s még kevesebbekben képes cselekvést ösztönözni. Meggyőződésünk továbbra is, hogy **HIT-TUDÁS-AKARAT-CSELEKVÉS** együtt csodálatos dolgokra képes, külön-külön, vagy valamelyik hiányában viszont zsákutcákba futunk és legfeljebb kérszéletű (látszat) megoldások érhetők el.

A Székely Nap délelőttjén a májusban életre hí-

vott Székelyföldi Autonómia Alap elképzelését és módszertanát ismertettük és válaszoltunk a felmerülő kérdésekre. Eredetileg kerakasztal-beszélgetést terveztünk, melyre a látókörynkben lévő magyarországi Erdély-szervezetek mindegyike meghívást kapott, a Székelyföldért

Társaságon kívül azonban senki nem tette tiszteletét a rendezvényen... Mégis mit akarnak ezek a szervezetek, mi a jövőről alkotott elképzelésük? Kíváncsiak vagyunk rá, várjuk a fórumokat, ahol leülhetünk megbeszélni a megbeszélni valókat. A résztvevők a tájékoztató előtt

és azt követően különböző filmeket nézhetek végig: A Székely Nemzeti Tanács tíz éve; Székelyek Nagy Menetelése; székelyföldi ismeretterjesztő filmek.

Ebéd előtt két könyvbemutatóra és beszélgetésre került sor. Pap Gy. László Eszterdönyi lelki kenyér című kötetét ismerhette meg a hallgatóság és Csíki András Aposztróf című, 2013-as kötetéből hangzott el néhány vers.

Az ebéd igazi székely krumplicokány volt, melyet Vámosi Robi nagyszerűen készített el, deszszertnek – sok egyéb mellett – természetesen kürtöskalácsot táltunk fel.

A délutáni

programsorozat, három órákor is-tentisztelettel kezdődött, majd sor került a hivatalos megnyitóra. Ezt követően Horváth Zoltán nagyszerű előadását hallgathatták meg az érdeklődők, a csíkszéki középkori templomokról.

A templomok csodáit követően a magunk teremtette csodát ünnepeltük és felavattuk a „Székely jövő” fantázianevű kopjafánkat.

Hat órától a debreceni Jazz Five együttes vitte el a hallgatóságot egy különleges utazásra a székely dzsessz világába, előadásuk világszínvonalú, zseniális volt.

Az esti pódiumműsor előtt megtartottuk a sorso-

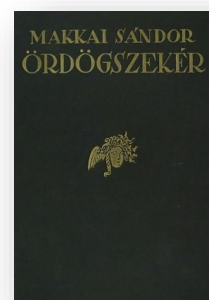
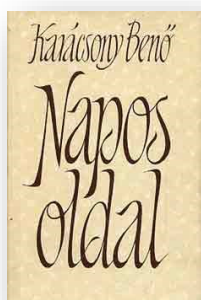
lást, melyen a belépőjegyek tulajdonosai értékes könyveket nyerhettek és nyertek is.

Meister Éva Psalmus Hungaricus című pódiumműsora méltó megkoronázása volt a IV. Székely Napnak. Elem-táris erővel szóltak a versek és csodálatosan szép hangon szólaltak meg a dalok. Ezt a műsort sok embernek kell látnia, hallania.

A napot a székely himnusszal és jóleső beszélgetésekkel zártuk. Jövőre 5. születésnapját ünnepli a rendezvény! Kinek fontos a székely jövő? Ki akarja, hogy magyarságunk építő magyarság legyen? Na ki?

Nagyon eltérő műfajokat, stílusokat ajánlunk ezúttal a kedves olvasók figyelmébe. Először is szerezzék be és olvassák Stefano Bottoni könyvét, mely a Magyar Autonóm Tartomány időszakát eleveníti meg. Nagyszerű munka, rengeteg újragondolandó felvetéssel. Azután, ha a személyesebb történelemszemléletre és első kézből való tapasztalatokra vágyunk vágjunk bele Bartis Ferenc könyvébe, mely a román diktatúra sötétségét és a magyar értelmiség gyötrelmeit villantja fel nekünk. Amennyiben tovább akarunk időzni történelmi korokban, akkor vegyük elő Makkai nagy sikerű és hatalmas port kavart könyvét az Ördögszekér, hogy Báthory Anna démoni(?) alakját megismerhessük. Azután, hogy oldjuk kissé a feszültséget kezdjük bele a Napos oldalba, ebbe a zseniálisan megírt regénybe és engedjük, hogy Felmári Kázmér vidítsa fel kissé a lelkünket. Azután, hogy ne lankadjon jókedvünk pillantsunk bele Ürmössy Vendel kalandos életébe, nagyon jól fogunk szórakozni Majtényi Örökösök című kisregényének olvasása közben.

Még egy nap...

A Magyar Nyelv Napját (november 13.) követően, november 15-e (Bethlen Gábor halálának napja 1629) a szórvány-magyarságé lett.

A kegyetlen történelmi események és embertelen döntések sorozata - azaz a győztesek diktálta „igazságszolgáltatás” (a győztesek írják a történelmet!) megpecsételte a magyar nemzet sorsát: ezért kerülhettek véreink közül sokan szórványba, illetve a kapcsolatvesztés és elszigetelőds küzdelmes- rögs útjára. A szóbeliség egyre kiszorul a közéletből; az érdekképviselések ellehetetlenülnek és csak idő kérdése a kétnyelvűség; a kevertnyelvűség, majd az egynyelvűség uralkodóvá válásának. Sérülnek, fokozatosan elsoványodnak az anyanyelvi intézmények, kultúrfészek és elmaradnak a hagyományok, a szokások.

Bizonyos térségekben ugyancsak felgyorsult a beolvadás; a magyar nyelv eltűnése - pl. Csángóföld; Dél-Erdély; Belső-Mezőség; Szörényi- és Temesi Bánság; Érmellék; Szilágyság; Máramaros sziget-falvai, stb. A magyarságtudat megmaradt, de az ezzel járó nyelvhasználat megszűnt.

Sajnálatos módon a nagyvárosok magyarsága is veszélyben van - Szilágyi N. Sándor kutató igen súlyos megállapítása szerint: „A nagyváros a Regát (a Kárpátokon túli román terület) mellett az erdélyi magyarság legnagyobb temetője”. A nagy erdélyi városokban hihetetlen gyorsasággal és alattomos-sággal folyik az iskolák magyar tagozatainak összevonása, megszüntetése. Ezekben az életterekben is lelkész, közösségépítők (főleg önkéntesek!), szociális munkások és egyre több civilszervező, valamint hagyományörző csoport próbálja menteni és megtartani az értékeinket: magyarságtudunkat.

Többféle elképzelés is felmerült a nyelv megmentése érdekében, ám a kivitelezhetőség sok helyen egyre nehezebb: nem biztosítottak a magyarsághoz tartozás egyéni jogai és feltételei (pl. az anyanyelven való tanulás és annak használata; a hagyományörzés), illetve a közösségi lét fennmaradása válik lehetetlenné. November 14-15 mozgalmas időszak lesz minden felelősséget érző és vállaló tényező számára, hogy kidolgozható és gyakorlatba ültethető gondola-

tok, döntések és tervezetek születhessenek, mint: a magyar nyelv legalább fakultatív módon történő elősegítése; nyelvi táborok szervezése; a népfőiskolai mozgalom szorgalmazása; olvasókörök; vándorszínjátszás; közönségtalálkozók; úgynevezett „magyar házak” kialakítása; legalább egy egynapos anyanyelven szóló rádióműsor; a gyermekek elkallódásának megakadályozása; falugondnoki rendszer életre hívása; az egyházak missziós tevékenységének szorgalmazása; az egyházi főiskolák hallgatói szórványmissziójának kiépítése; egyházi népiskolák újraalapítása.

A feladatok igen sürgetőek és bárminemű eredmény eléréséhez közös akaraterő; elszántság; kitartás; összefogás szükséges. A legkisebb segítség, felajánlás is jól jön, mert az őshonos magyarság megerősödése és fennmaradása a tét.

Kárpátaljáról ugyancsak jó hír az, hogy a magyar nyelv Európában történő elfogadására hivatkozva sikerült - többéves munka eredményeként - magyar nyelvű tankönyveket szerkeszteni és kézbe adni.

Hutzler Vilmos

Zengő anyanyelv

A zenei anyanyelv a beszélt anyanyelv olyan kiegészítő és összetartó ereje, amelynek érzelmi töltése, jellem- és közösségformáló képessége van. Mindezeket túl pedig hozzáköt és visszahúz a szülőföldre, a gyermekkor tájához. (Gondoljunk csak az édesanyák álomba-ringató énekmondására, amely akár egy eldugott tanyán is [megrendelés nélkül] akadálytalanul elhangozhat.)

A teljes személyiség fejlesztéséhez, kibontakoztatáshoz elengedhetetlen a léleknevelő zenei nyelv megismerése. A kutatások igazolják (dr. Hámosi József) azt, hogy a zenei érzékelés jobb agyféltekéhez kapcsolódva – akárcsak a látás, az érzelmek feldolgozása, a kreativitás, stb. – sokoldalú képességfejlesztésben vesz részt. Maga az éneklés, illetve a népi játékos és gyermekdalok nyújtotta tudatalatti elemek beültetése és fejlesztése: pótolhatatlan és maradandó élményt biztosít – zenei örömben részesít.

Vikár Béla – fáradságos és kitarató munkával és szorgalommal –

1896-tól fonográffal gyűjtötte és mentette meg népmeséinket, népmondáinkat, népzenei kincseinket.

Örvendetes, hogy a Kárpát-medencében – az egykori Történelmi Magyarország területén – egyre inkább gyakorlati értékűvé válik a magyar irodalom, nyelvtan, történelem, földrajz, néprajz, kézművészet, néptánc.

Igen tanulságos esetként kell megemlítenem azt, hogy egy kárpátaljai anyanyelvi tábor 10 éves résztvevője, aki azelőtt csak cirill betűkkel írta le nevét – az együttlét vége felé, miután a magyar ábécé betűit használta neve írásához: ártatlanul tágra nyílt szemekkel lelkenedezve kérdezte – „Ez is én vagyok?”. Mi ez, ha nem a magyarságtudat ébredése és egyben megdöbbenő lecke felnőttek részére? (Mégis csak jó magyarnak lenni!)

Az Erdélyi Tündérkert Alapítvány segít: felfedezni, megbecsülni, értékelni hagyományainkat; megismerni és tisztelni múltunkat; őseink tiszta forrásából táplálkozva erősíteni magyarságtudatunkat; megalapozni egy

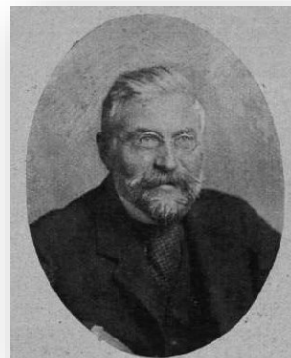
sikeres és reményteljes jövőt.

Őseink énekeltek munka közben; eldalolták örömeiket, szerelmüket, bánatukat – így állhatott össze egy gazdag és átörökítésre váró kincs: zenei anyanyelvünk megannyi értékes gyöngyszemeiként.

A Magyar Nyelv Napján mindenképpen elismeréssel kell gondolni azokra – Vasárnapi Iskola Alapítvány; Rákóczi Szövetség; Erdélyi Járók Közhasnú Egyesület és sok más szervezet – akik már-már hősiességgel folytatnak ellenséges környezetben a Kárpát-medencei nemzettársaink felkarolásáért.

Igen szomorú hír viszont az, hogy megszüntették a temerini és szabadkai magyar nyelvű rádióadásokat. A remény viszont munkálkodik bennünk – hisz Kodály Zoltán szerint is: „A zenéhez vezető útnak valamiképp meg kell nyílnia, mert nem pusztán szórakoztatás, hanem az egészséges lélek fejlődéséhez szükséges minden napos táplálék!”

Hutzler Vilmos

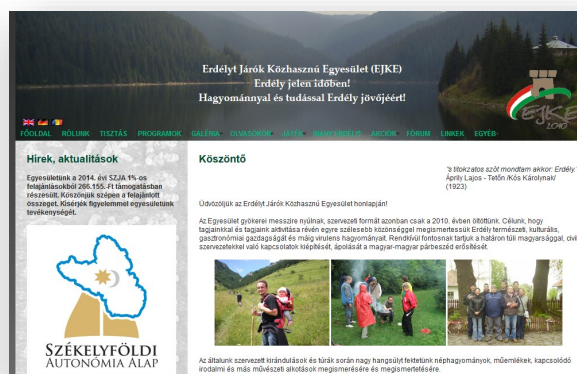
„A teljes személyiség fejlesztéséhez, kibontakoztatáshoz elengedhetetlen a léleknevelő zenei nyelv megismerése.”

Vikár Béla (1859-1945)

<http://www.erdelyitunderkert.hu>

Erdély jelen időben! Hagyománnyal és tudással Erdély jövőjéért!

Hol tartunk? A bulibárók és a nincsfukszajáj országában élünk, ahol a magukat magyarnak valló emberek egymásnak esnek a menekültáradat apropóján, ahol ügyvédek és orvosok ügyeskedik ki a mind előkelőbb luxust, ahol százezrek érzik úgy, hogy kizárólag jogaik vannak. Mit köszönhetünk magyarságunknak, mivel járulunk hozzá, mi a tartalma, melyek lényegi elemei? A hely, ahol megszülettünk? A nyelv? Az iskola? A túlpaprikázott pörkölt? A nehéz villányi borok? Mitől vagyunk mi magyarok? A zászlólengetéstől, a mellünkre tetovált történelmi ország térképektől, Papp Lajos előadásaitól, a zsidógyűlölettől, szavazatunktól? Nem, nem és nem! Legyünk magyarok a hétköznapokban, egymással szemben, egymásért és önmagunkért (nem felcserélendő). Magyar az, aki ezt a csodálatos kultúrát Adyától, Munkácsyától, Kodályostól ápolja és új értékekkel gazdagítja, aki nem mások ellenében éli meg magyarságát, aki viseli a közterheket és áldozatokat hoz, aki dolgozik és jövőt teremt, családjá, nemzete holnapjáért küszködik. Nincsen más magyarság, én nem akarok más magyarságot elismerni!

-CSA-

Az Erdélyt Járók Közhasznú Egyesület működését és a Tisztás megjelenését a Nemzeti Együttműködési Alap támogatja

**Nemzeti
Együttműködési
Alap**

Az Erdélyt Járók Közhasznú Egyesület negyedéves folyóirata

Kiadja: EJKE, 4032 Debrecen Vezér u. 23. IV/10.

Felelős szerkesztő: Csíki András

Lektor: Pap Gy. László

TISZTÁS